

AICH PÉTER

Félreértés

A nők, a nők! Ott forogtak körülötte, mióta világ a világ. A mamája, a nővére, de még a tantija is, mindegyik vigyázott rá, sőt nevelte, amit nővére esetében nem föltétlenül kedvelt, mindenesetre ők voltak a világ, függetlenül attól, mióta világ ez a nőnemű világ, az értékrend alapja. Míg iskolába nem került, úgyszólván pár-nák közt tartották, ő volt a család férfiúja, s tulajdonképpen más nőnemű egyé-nekkel nem is találkozott, nem csoda, hogy nők voltak a mérce, aszerint ítélte meg a történeteket. Igaz, rózsaszínű ruhát nem adtak rá, babát sem adtak a kezé-be, játékautót annál többet. A nőknek ez inkább kuriózum volt, merthogy mégis fiú ez a Gyuri, így számára nem meglepően a legfontosabb játék épp az autó lett, különösen a sárga teherautó keltett benne mély benyomást, mivel azt nem csak húzni, hanem homokkal, kővel, bármivel megrakni is lehetett, s a lehető legalkalmatlanabb helyen kiborítani, csak az autó oldalán levő fogantyút kellett tekerni, ennek következtében pottyant ki belőle minden kosz, aminek a mama kevésbé örült, pláne, ha a szoba egyik nehezen hozzáférhető helyén helyezte el a rakományt. Később az iskolában rengeteg kislány lett az osztály- és iskolatársa, érdekes módon mindegyik más volt, ez nem olyan, mint otthon, vette tudomásul Gyuri, például – a tanító nénin kívül – feltűnően ritkán igyekeztek rendre utasítani. Próbálta őket összehasonlítani az otthonról ismert nőivel, de az egyáltalán nem sikerült, mert mindig önmagánál kötött ki, így lettek a nők, azaz akkor még kislányok az önismeret lényeges tényezői – többek között azáltal, hogy máshova jártak pisilni, ami otthon nem úgy volt. Az összehasonlítással azonban továbbra is próbálkozott, s azt vette észre, némileg izgágák ezek a nők, otthoni nőismeretei ugyanis állandóságot sugároztak, tudta például, ha nem kanalazza ki rendesen a levest, a mamája vagy a tantija biztosan rászól, nővére pedig felsőbbrendűségét szellőzteti ilyenkor, s kárörvendőn vigyorog hozzá, szóval ez otthon így működött, ezek a nők a suliban viszont egészen másképp reagáltak, s ez megzavarta, nem tudta megállapítani, az most vajon rossz vagy jó, mert ha az iskolai étkezdé-ben nem ízlett a leves, és a felét otthagytá, senkit sem érdekelt az, miközben az otthagyt leveles miatt rossz volt a lelkiismerete, az viszont, hogy senki sem pörölt vele emiatt, jólesett.

Így aztán Gyuri lassan differenciálni is megtanult, mert lám, nem mindenki szidja meg ugyanazért, sőt dicséret sem jött egy és ugyanazért, bonyolult ez a világ. Ha ugyanis nővére haját huzigálta meg, dühös kiabálás lett abból, de még

a mama is hozzászólt ilyenkor, de amikor az előtte ülő kislány, az Erzsike copfját rángatta meg, huncut mosolyban találkozott tekintetük. A gimiben már nem huzigálta a lányok haját, azt már akkor kevésbé szerették a lányok, másképp kellett próbálkozni, hogy felkeltse figyelmüket. Nem esett a szájára, így hát az sem volt gond, elszórakozott velük a nagyszünetben, a lányok pedig szívesen mentek vele randizni. Ott is az udvarias szellemeskedés kapott főszerepet, s mivel ezt ő otthon úgy látta, másutt ugyan mi mást csinált volna: a könnyed barátkozás előnyökkel jár, de azért nem kell túl komolyan venni, s azt rendjén találta. A mama volt ugyanis a mintakép, mindig ott volt számára, de ezek a csélcsap fruskák némileg másképp viselkedtek, s amikor másokkal flörtöltek, nem feszegette tovább a széptevést, hiszen a mamának sosem kellett udvarolni. Valamit másképp kéne csinálnia, gondolkodott el, hogy úgy viselkedjenek, mint a mamája, tehát hogy ne akárkivel járjanak bárhová, viszont otthoni példa erre nem akadt, s nem tudott mit kezdeni vele, leginkább saját ügyetlenségét okolta akkor, mivel a másképp csinálással nem jutott messzire.

Ez aztán el is múlt különösebb megrázkódtatások nélkül, pláne, hogy tovább kellett gondolni az úgynevezett életre szóló komoly lépéseket, a jövőre gondolni, s mivel az autók továbbra is érdeklik, újabban viszont a repülőgépek is, motorja végül a siklókon kívül mindegyiknek van, vagyis azzal lehetne valamit kezdeni, tehát abban állapodott meg, hogy az lehet a megoldás. Úgy is lett, mármint az ez irányú folytatás, aminek persze egyéb folytatása is lett a komoly lépéseket illetően, éspedig egy bizonyos Márta személyében és árnyékában. A lány évfolyamtársa volt a fősulin, technikai érdeklődéséhez híven szintén olyasmivel foglalkozott, amivel Gyuri, ez inspiráló tényezőnek bizonyult, volt miről beszélni. Gyuri az ötleteivel akaratlanul is elbűvölte Mártát, különösen a kis motorokkal kapcsolatban, amilyeneket a repülőgépmodellekbe lehetett beépíteni, tényleg érdekes megépíteni egy modellt és röptetni a nyílt terep fölött. Annál inkább, hogy idővel nem csupán a modellek repültek, hanem ők is, mert bizony szárnyra kaptak, Márta ámulattal s elbűvölve nézett Gyurira, Gyuri pedig a lehető legtermészetesebben nyugtázta, hogy ő hozza a modellt, Márta pedig a kaját (akár a mama), miközben csodálattal figyeli Gyuri technikai, azaz pontosabban aviatikai mutatványát.

Még be sem fejezték a sulit, már összeházasodtak, természetes és logikus következményként kezelték ezt, hiszen repülnek. Igaz, Márta némileg más szakmában, de a lényeg az, hogy ők ketten együtt röpködnek, néha pedig a modelleket is röptetik, milyen szép.

Ennek aztán elég hamar kézzelfogható következménye lett a kis Mártuska személyében. Aranyos kislány volt, amint kissé járt tudott, Gyuri magával vitte a rétre, ahol a modelljeit próbálta ki, Mártuska pedig a gyönyörűségtől elragadtatva szaladgált föl és alá a modell után, s amikor a kis repülőgép közel került hozzá, Gyuri fölemelte a gépet, s az elsuhant Mártuska ujjongó sikítózása közepette a magasba. Ez inkább vasárnapi és időjárásfüggő foglalatosság volt, meg a model-

leket előbb meg kellett építeni, hétköznap persze. A kis kertben, amit vásároltak, volt egy kis házikó, abban rendezte be Gyuri a műhelyét, s kísérletezett a legkülönbözőbb repülőgépekkel, legújában egy saját típusú masinával, amely képes úgy fölszállni, mint egy helikopter – olyan ugyan a valóságban már volt, na de Gyuri ambíciója az volt, hogy saját tervei szerint építsen olyat. Munka után hazajött, evett valamit, homlokon csókolta Mártuskát, és már ment is a laborba, ahogy a kis kerti lak műhelyét becézte. Elképzelése bonyolult volt, kész modelleket lehetett ugyan kapni, csak össze kellett állítani és kész, de az túl olcsónak, egyszerűnek tűnt, ezért törte máson a fejét, így az egyes alkatrészeket is meg kellett terveznie, sőt azokat furnérból és egyéb könnyű anyagból elkészíteni, sőt a kismotort is meg lehetett némileg manipulálni. Ez persze sok időt vett igénybe. Márta ezt egy ideig megértéssel tűrte, ám amint kinőtt a röptetés ígézetéből, úgy érezte, egyre inkább a földhöz ragad, mint egy szárnysegett repülőgép. Amíg a pelenkákkal volt elfoglalva, még hagyján, de aztán egyre kényelmetlenebb lett az otthoni karantén, Gyuri pedig nem sejtette, hogy egy nővel is úgy kéne foglalkozni, mint egy megépítendő modellel, szerinte papucsférjek kényszerszemlélete az ilyen hozzáállás, vigyorgással meg bókolással, kár az időért, azt másra is lehetne fordítani, ha már egyszer megtörtént, minek udvarolgasson még, a mamát sem kellett sosem ostromolni, mindig kéznél volt, ha kellett, szóval a feleség, aki szintén nő, sőt anya is, mint a mama, nyilván hasonló, ugye, s úgy is viselkedik bizonyára, vagyis eszébe sem jutott, hogy ez most más dimenzió, meg hogy amíg csak földhözragadt az állapot, még tulajdonképpen nincs nagy baj, nem az a helyzet, mint amikor repülés közben veszik el az egyik szárny. Márta híven elvégezte, amit otthon kellett, utána pedig csak úgy kinézett az ablakon, a közös hobbinak lóttek, helyette részben Mártuska lett a központ, de csak részben, repülés nélkül.

Történt aztán, hogy néhányszor felhívta Gyurit, menj már el a gyerekért a suliba, még a munkában kell maradnom, csak később jövök. Ez addig működött így, míg Gyuri látni vélte a feleségét a városban egy idegen ipsével. A mama, ujjongott Mártuska, ugyan már, mondta Gyuri, a mama munkában van, s Mártuska hiába meresztette a szemét, de még Gyuri is, a mamának vélt alak eltűnt a tömegben, na látod, nem a mama volt, mondta Gyuri hősiesen. Hol voltál, kérdezte feleségét, miután az hazajött, sanda tekintettel, gyanúsan leste, mi lesz a válasz, s Márta érezte, valami baj lehet, valami nem stimmel, azt mondta hát, azért jött jóval később, mert ki kellett még szellőztetnie a fejét, nehéz nap volt. Ez eléggé meggyőzően hangzott, mivel Gyuri nem igazán jól látta azt, akiben Mártuska az anyját, ő pedig a feleségét felismerni vélte, teljesen megnyugtatónak a válasz mégsem bizonyult, némi idegességet lehetett abból kihallani, vajon miért. Mikor aztán máskor telefonon kereste a feleségét a munkában, mert hogy mikor is kell pontosan a gyerekért menni, azt mondták neki, hogy már hazament, pedig Márta szerint még ott kellett volna lennie, azt mondta legalábbis. Gyurit ez nyugtalanította, ráadásul a modelleknek most annyi, a mama, ha megmondta, mikor

jön haza, akkor mindig megjött, inkább korábban mint később, Márta vajon miért más, sosem tudta, meddig kell otthon gubbasztania. Az lett a következménye ennek, hogy kezdte hanyagolni a modellépítést, s egyre többet morfondírozott azon, hogy tulajdonképpen utána kéne néznie, mi zajlik itt. A helyzet feszültté vált, idegesítővé, gyakran összeszólkóztak, s amikor már nem lehetett mellébeszélni, Márta, nyilván azon az alapon, hogy a támadás a legjobb védelem, elkezdett panaszkodni, füttyölsz te rám, nem törődsz semmivel, csak azokkal a vacak fogpiszkáló-repülőkkel, nekem is beszélnem kell valakivel, mit gondolsz, nem vagyok én vitrin-trófea.

Gyuri ezt úgy értette, hogy akkor most tényleg még több időt kéne otthon töltenie, de az lett belőle, hogy tulajdonképpen szerepet cseréltek, Mártuskával Gyuri volt mindig, amikor az iskolából hazajött, együtt tanultak és játszottak, Mártuska ezt nagyon élvezte, egy új világ nyílt meg előtte, a papával ilyen eddig nem volt, csak ha röptetni mentek, most pedig milyen jó, csak övé a papa, míg a mamája munkában van. Ez addig tartott, míg Márta éjjelre is kimaradt, hivatalosan üzemi akció. A baj abból következett, mintha készakarva, hogy Mártuska épp akkor lázasodott be, s Gyuri telefonon próbálta elérni Mártát, de senki sem vette fel a telefont. mi legyen most. Mint kiderült, semmi üzemi akció nincs, kellemetlen volt a beszélgetés a titkárnővel, s ez arra sarkallta Gyurit, hogy most aztán tényleg utána kéne néznie a dolgoknak. Márta égre-földre esküdözött, hogy nem történt semmi, csak magányos és szerencsétlen, csak egy kis szabadságot engedett meg magának, csak egy kicsit átgondolni szeretne mindent, a helyzetét, az életét, a sorsát, az ég tudja micsodáját, ennyi, majd rendbe jön, adj egy kis időt, nem tudom, mit akarsz, mit csináljak.

Gyuri nem értette, netán ő vétett, s ha igen, tulajdonképpen mit, amiért ez így alakult, a modellépítés természetesen nem jutott eszébe, végül is azt már jó ideje hanyagolja, alig jut előre, úgyhogy azt eleve kizárta, vagyis ő ártatlan, magányos virágszál vagy micsoda. Még a gondolat is teljesen felkavarta, hogy akkor a felesége feltehetően mit is, uramisten, netán megcsalja, még a gondolat is teljesen fölkaparta, hogy akkor a felesége föltehetően mit is, uramisten, netán megcsalja, na ettől teljesen kiborult, mert azért eszébe jutott az eset, amikor esetleg látták egyszer Mártát, persze nem biztos, csak valószínűleg, a városban, Mártuska és ő is mintha látta volna, a fene tudja, hogy van ez, mert tényleg nem biztos, na de ha mégis így van, ki lehet az, aki nála jobb, vajon mit tud, hogy Márta valami pasással van, nem pedig övele, aki szereti, hiszen ezeket a modelleket is mind miatta csinálja, bizonygatta magának, hogy felvágjon, bizony dicsekedni akart, hogy megdicsérik, önbizalma érdekében, mert az fontos, hogy a felesége lelkesedjen érte, mint régen a kezdetekben, a mama is hogy odavolt, amikor nem a szekrény alá billentette ki játékterepjárója rakományát. Az utóbbi fejlemények azonban egyáltalán nem emellett szóltak, vagyis nem az ősidők romantikáját idézték, háborgott is emiatt, még az agya is elborult, s miként a sértett vadkan, amely sok mindenre

képes, szinte eszelősen nyomozni kezdett. Tehát ki az az ipse, aki így felborította az életét? Mániákusan mindenféle ravasztságot elkövetett, olyat, amelyet idáig fel sem tételezett volna magáról, tehát hogy képes rá, mindenáron ki akarta deríteni az okokat, a háttérmozgásokat, evégett mindenképpen fel kell fedezni a világot, csak éppen tükörbe nem nézett, hogy meglássa, mi van mögötte. Így jutott el, miután baljós feltételezése bebizonyosodott, a vetélytárs feleségéhez, ami fontos tényező, mert ugye, ha egy férfi félrelép, annak oka kell legyen, a feleség fényt deríthet erre vagy arra, vagy az ég tudja, mire, valami csak kiderül, reménykedett.

Ez volt Lilike, az elárult háziasszony, akinek férje az ő feleségével próbálkozott Gyuri háta mögött. Lilike meglepődve fogadta a váratlan látogatást, Gyuri végül eléggé váratlanul, mondhatni rendhagyóan jelent meg, Lilike pedig naiv, ártatlan léleknek bizonyult, aki gyanított valamit férje hűtlenségeiről, csak épp az utolsóról semmit sem tudott. Ezt el kell szenvedni, majd rendbe jönnek a dolgok, volt a hivatalos álláspontja, bár látszott rajta, ugyancsak kellemetlenül éri a legújabb liezon, szerinte egy feleség teremtsen otthont, sugározza a szeretetet, mint egy villanykályha a meleget, ő is erre vágyik, s hátha elnyeri egyszer jutalomként a kitartásért vagy micsodáért a végkielégítést, értsd férje meghunyászkodó boldog visszatérését az általa melegen tartott fészekbe, ez a remény különösen erős volt benne. Igaz ugyan, Gyuri szerint Lilike túl romantikus volt, és némileg a vággyal keveredett a világnézete, ami viszont messzemenő megértésre sarkallta, hasonló lélek, szinte rokon, szögezte le. Olyan jó vagy, dicsérte Lilike Gyurit, hogyhogy a feleséged ezt nem látja, ha az én férjem volna ilyen, nem is tudom, áradozott, és ennek szellemében és következtében fokozatosan eltértek a tárgytól. Egy hangosabb szóváltáskor ezt Márta szemére is vetette Gyurinak, csak úgy kapásból, mintha megtudta volna, hogy Gyuri most ezzel a Lilivel forral valamit, ami eléggé abszurd, mert honnan tudhatta volna, legföljebb ez a Lilike kottyantotta el magát, a „hivatalos” apropó viszont az volt, hogy Márta szerint Gyuri elhanyagolja a gyereket. Ez akkor történt, amikor már felfogták, régóta nem beszélnek egymással, sőt el is vesztették a fonalat, azaz folytatni sem volt hol, lévén, hogy ha mégis, nem beszélgetésnek minősült izgatott szóváltásuk, sokkal inkább sorozatos szemrehányás volt az, két magánszám szinkron monológ előadásban, azaz szimultán és egyszerre. Nem szeretsz, nem szeretsz, csak ez járt Gyuri fejében, pedig már nem is volt biztos abban, vajon igényli-e még azt, Márta pedig megmakacsolta magát, csak azért is, mert te nem szeretsz, és hát a szeretetvágy hatalmas úr, olyan, amit mindenki kíván és mindenki tagad, s olyan utakat nyit, amelyek azelőtt nem léteztek, a Vörös-tengert kettéosztani ahhoz képest semmiség. Vigaszt kerestek és megtalálni vélték. ott, ahol csak a szimptómák voltak, meztelen kirakatbábuk, amelyekre elfelejtettek ruhát aggatni. Mintha a tenger csak a felszínen vetne hullámokat, s mély áramlatok nem léteznének, Gyuri sérített önérzete pedig megtalálta a maga egérútját. Márta bizonyára sosem szeretett, fejtegette Lilikének, s Lilike sűrűn bólogatott, ismeri ő ezt, igen, mintha csak

maga fogalmazta volna meg, mintha csak róla volna szó, úgy érezte. Így lett a szerelmi háromszögből négyszög, Gyuri pedig elhitte, hogy lám, lám, ez az a megértés, amire mindig vágyott, felejtve, hogy ehhez hasonló felfogás azért nem példátlan, csak az van, hogy a memória és a sértett ego keveréke sajátos játékot űz néha. Mert eredetileg arról lett volna szó, hogy a bajokat Mártával valamiképp rendbe hozza, a röptetés emléke ott kucorgott valahol tudata mélyén, de sikeresen egyre jobban elásta, úgyszólván megfojtotta a büszkeség. Lilike sajnos inkább bólogatni tudott, ez eszébe juttathatta volna Gyurinak, miért indult Lilike férje kutatóutakra, ám nem így történt, hanem az, hogy az egész végleg elmérgesedett. Az életképtelen mesterséges négyszög szinte azonnal két kettősre csoportosult át, ám az sem bizonyult tartósnak, inkább átmeneti szelepnek, sajnálkozhattak az eltört tányérok miatt, szentimentálisan könnyezve a romhalmaz fölött.

Viszont arra sem került sor, e lehetőség csak futó feltételes mód volt: az lett a közzjáték vége, hogy kiábrándultságában mindenki a saját igazát hangsúlyozva ágált, hogy mindig a másik a hibás. Ennek következtében sikeresen elváltak, Gyuri a modelljeihez menekült vissza, Márta pedig Mártuskával kezdett foglalkozni rendkívül intenzíven. Mindig volt elodázhatatlan, sőt váratlan program, ami miatt Gyuri nem vihette magával a kislányát, úgyis csak azokkal a hülye repülőgépekkel foglalkozik, mondogatta Márta a lányának, az pedig lassan el is hitte, mivel annyira azért nem érdekelte őt a pepecselés a szárnyakkal, a ragasztgatás, az alkatrészcsere, meg az ilyenek. Már nagyobbacska volt Mártuska, amikor mégis elment az apjával egy versenyröptetésre, s ott meglepődve tapasztalta, mennyi tisztelettel beszél a többi modellező az apjával. Nahát, ilyen is van, álmélkodott, sőt tanácsot is az apjától kértek állandóan. Az időjárás szép volt, Mártuska pedig önkéntelenül futkározni kezdett a réten egy kis repülőgép után, igaz, csak néhány lépést, hiszen túl gyors volt az a modell, ő pedig már elég nagy, de abban a pillanatban úgy érezte, mintha újra icipici kislány lenne, homályosak voltak ugyan az emlékek, s messziről jöttek, de mosolygósak voltak, még a nap is melegebben sütött. Papa, kérdezte, máskor is eljövünk?

Márta azonban nem volt hajlandó támogatni az ilyen kirándulásokat, mindent megtett, hogy ne lehessen, Gyuri csak a fejét ingatta, vajon miért féltékeny ez a nő a saját lányára, de figyelmét elkerülte a tény, hogy az önzés lényegében önkényuralom, s legfeljebb bosszankodni tudott rajta, néha már azt sem. Pedig Márta kiruccanásának emlékéen már régen sűrű fű nőtt. Most már maga Gyuri is úgy érezte magát, mint a homokba vajt lyuk, amiből apránként eltűnik a beleöntött víz, lassan a kislánya sem áll vele szóba, fura társaságba jár, amit Márta sem ért, ez az ő korában nem így volt. Vajon mi lesz ebből, talán ha Gyuri szólna neki, az atyai szigor esetleg használna, helyre rakná, mert tény és való, az atyai példakép néhány homályba merülő élménytől eltekintve igazából hiányzott Mártuska életéből, e kellemetlen felismerés pedig Mártának új esélyt jelentett, bár inkább szemrehányásként jelent meg. Az apjából az maradt Mártuskának, dohogott Márta, hogy

elmentek modelleket röptetni, ami itt-ott jó, na de Mártuskát most már inkább a smink és a divat érdekli, s ezt a következő alkalommal, amikor Mártuskával ment volna, tudatta Gyurival, csak éppen Mártuska nem volt otthon, mert mozi-ba ment, vagy inkább randira, az sosem derült ki egyértelműen, ha elment, mindig azt mondta, hogy moziba megy, szóval akkor Márta szóba hozta, van némi aggálya a lányuk miatt, mire Gyuri vállat vont, te nevelted, mondta, szóhoz sem jutottam. Ez tulajdonképpen jó bevezetés lett volna a kölcsönös vádaskodás új fejezetének nyitányához, hogy te meg mit csináltál, mit nem tettél, mondtam én, hogy bírd ki, majd elmúlik, ha velem is többet törödsz, és így tovább, Márta azonban ezúttal visszafogta magát, már egyáltalán nem kívánta ezt a hangnemet, ellenkezőleg, hajlott volna a békülésre, mert ugye a lányuk is, tényleg gondban van, miatta most képes lett volna ígérni egyet s mást, holott nem tudta ő sem elképzelni, milyen volna ez a kibékülés, Gyuri pedig csak ámult, mi ütött ebbe a nőbe, hogy létezik ez, ha pedig nem veszekszik, akkor mit akar, de jó, gondolta, legyen, s a félig kiásott csatabárdot visszaásta, végül az is valami, hogy évek múltán anélkül képesek beszélgetni, hogy egymás szavába vágának. Márta azonban hiába reménykedett a feltámadásban, túl messze kerültek már egymástól, maradt minden a régiben.

Mi tagadás, Gyurinak is eszébe jutott az efféle visszafordulás, de csak a gondolatig jutott, úgy fordult meg az agyában elméletként, mint egy beteg hipotézis, ennél is maradt, zsákutca, amelyből már egyszer kihátráltam, így vetette el azonnal az ötletet, túl hideg van arrafelé. Földhöz ragadtunk, mint egy szárny-szegett repülőgép, talán még ennél is rosszabb történet: repülés közben veszítettük el szárnyunkat, úgy zuhantak le, szörnyet halt a szerelem. Amikor aztán Márta mindenképpen ellenére nyíltabban adott hangot mesterséges reményeinek, Gyuri meglepő visszafogottsággal azt kezdte magyarázni, hogy a palacsinta is frissen jó, de ha évek múltán fel akarod melegíteni annak ellenére, hogy még nem penészes, mert teszem azt a mélyhűtőben tároltad, valószínűleg nem ízletes már, úgyhogy jobban teszed, ha kidobod. Ez kissé zavarosnak minősült, Márta szeme furcsán rebtent, hirtelen nem tudta, mit akar ezzel Gyuri mondani, aztán csak egy azonosíthatatlan hümmögés hagyta el száját, amit sehogy sem lehetett értelmezni, miközben azt gondolta, csak nem azt akarja mondani ez az ember, hogy maradjunk barátok? De Gyuri nem ezt mondta, ő is csak hümmögött egyet, s úgy fejezte be a társalgást, hogy azt mondta: tényleg? Közben arra gondolt, nagy a valószínűsége annak, eleve tévedés volt ez a kapcsolat, bolond az ember fiatal korában, ha belegondol, sosem működött ez igazán, ami természetesen hiábavaló utólagos bölcsesség is lehetne, ha nem volna egy közös lányunk, fordult még meg a fejében, feléje sem néznék. Tulajdonképpen miért néztem én akkor rá? Mit láttam? Mit akartam látni? Micsoda félreértés!